ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

# Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ).

Ἡ κ. Λιναρδῆ, χήρα ἀξιωματικοῦ, πηγαίνει μὲ τὶς δυὸ κόρες της, τὴν Λίζα καὶ τὴ Λίνα, στὸ Κάτσο γιὰ νὰ πάρουν τὴν κληρονομιὰ ποὺ τοὺς ἄφησε πεθαίνοντας ἕνας ἀδελφὸς τοῦ ἀνδρός της. Ἐκεῖ ἡ δυὸ νέες κ' ἡ μητέρα τους γνωρίζουν τὸ βοηθὸ τοῦ δικηγόρου τους, τὸ Γιῶργο Βρανά, ὁ ὁποῖος τοὺς κάνει ἐξαιρετικὲς περιποιήσεις. Ἡ Λίζα, ὡμορφιὰ ξανθὴ καὶ φανταχτερή, ἐρωτεύεται μὲ τὸν Γιῶργο. Τὸν ἀγαπᾶ ὅμως κρυφὰ κ' ἡ Λίνα, ὡμορφιὰ μελαχροινὴ καὶ γλυκειά. Μετὰ λίγον καιρό, ὁ Βρανᾶς ἔρχεται στὴν Ἀθήνα γιὰ ν' ἀνοίξη δικηγορικὸ γραφεῖο δικό του καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ ὁριστικά, καὶ, φυσικά, βρίσκεται διαρκῶς στὸ σπίτι τῆς κ. Λιναρδῆ. Ἡ Λίζα εἶνε εὐτυχισμένη. Ἡ Λίνα δὼς ὑποφέρει φρικτὰ κι' ἕνα ἀπόγευμα, τέλος, ὁ πόνος της ξεχειλίζει καὶ ξεσπάει ἀκράτητος... Ἡ Λίζα ποὺ λατρεύει τὴν ἀδελφή της καὶ ποβχει καταλάβει πὼς κι' ὁ Γιῶργος λαχταρᾶει τὴ Λίνα, ἀποφασίζει νὰ θυσιάση τὸ αἴσθημά της γιὰ χάρι της καὶ καλεῖ τὸ Βρανᾶ σπίτι. Μὰ ὁ Βρανᾶς δὲν ἀγαπάει σοβαρῶς οὔτε τὴ Λίζα, οὔτε τὴ Λίνα. Τὶς ποθεῖ ἁπλῶς. Εἶν' ἐρωτευμένος τρελλὰ μὲ μιὰ πεταχτὴ θεατρινίτσα, τὴ Φλῶρα Μπριλάντη, ἡ ὁποία δὼς τὸν περιφρονεῖ, τὸν βρίσκει γελοῖο κι' ἀγαπᾶ ἕναν ἄεργο ἐπιπλοποιὸ καὶ μποξέρ, τὸ Βάγγο, ὁ ὁποῖος τῆς παίρνει τὶς οἰκονομίες καὶ τὴν ξυλοφορτώνει!... Ἡ Λίζα κ' ἡ Λίνα, ἀφοῦ περίμεναν μάταια τὸ Γιῶργο στὸ σπίτι, βγαίνουν τ' ἀπομεσήμερο περίπατο στὸ Φάληρο, ὅπου συναντοῦν τὸ Λώρη Γαζίδη, καθηγητὴ τῆς ἀπαγγελίας στὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων. Ὁ Λώρης εἶνε ὡραῖος καὶ συμπαθέστατος νέος, μὰ νοιώθει ἕναν τρομερὸ φόβο γιὰ τὶς γυναῖκες. Ὑπάρχει ἕνα τρομερὸ μυστήριο στὴ ζωή του. Εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε μὲ πάθος μιὰ πανέμορφη νέα, τὴ Στάσα, καὶ τὴν παντρεύτηκε. Μὰ δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψη πὼς τὸν ἀπατοῦσε καὶ τὴ χώρισε... Ἡ Λίζα κ' ἡ Λίνα, γυρίζοντας ἀπ' τὸ Φάληρο, βρίσκουν σπίτι τὸ Βρανά, κ' ἡ Λίζα ἀναλαμβάνει νὰ τοῦ φανερώση τὸ μυστικὸ τῆς ἀδελφῆς της..»

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγάπη μου; ἀπάντησε ὁ Βρανᾶς. Τί θὲς νὰ σοῦ πῶ; Θὲς νὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ; Ἄ, ὄχι, ὄχι, ποτέ. Γιατὶ σὲ λατρεύω, Λιζίτσα μου, τὸ ξέρεις.

Τῆς ἔλεγε ψέμματα. Μὰ ἦταν μοναδικὸς γιὰ τέτοιους θεατρινισμούς. Σώπασε μιὰ στιγμή, ψευταναστέναξε καὶ πρόσθεσε:

—Ἐξ ἄλλου, γιατὶ δὲν μοῦ λὲς τί τρέχει, Λίζα; Μὲ κάνεις ν'ἀνησυχῶ. Μίλησέ μου, ἀγάπη μου, σὲ ἱκετεύω... Τί συμβαίνει;...

—Γιῶργο... ἡ Λίνα...

—Ἡ Λίνα; Τῆς συμβαίνει τίποτε;... Κι' ὅμως εἴσαστε πρὸ ὀλίγου ἔξω.

—Εἶν' ἐρωτευμένη!

Ὁ Γιῶργος ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ξαλαφρώνη.

—Ἡ Λίνα εἶν' ἐρωτευμένη; εἶπες. Θεέ μου!... Κι' αὐτὸ σὲ κάνει ν' ἀνησυχῆς, ἀγάπη μου; Καὶ μὲ ποιόν;...

—Αὐτὸ εἶν' ἐκεῖνο ποὺ μὲ στενοχωρεῖ, Γιῶργο. Ὁ ἄνθρωπος π' ἀγαπάει ἡ ἀδελφή μου...

—Ποιὸς εἶνε; Πές μου, Λίζο...

—Ποιὸς εἶνε; Πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ, Γιῶργο; Τρέμει ἡ καρδιά μου. Μτερδεύεται ἡ γλῶσσα μου. Νομίζω πὼς θὰ πεθάνω... Ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρό. Ἔκρυβε τὸν ἔρωτά της στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς της. Δὲν θὰ τὸν φανέρωνε ποτέ. Μὰ ἔξαφνα ὁ πόνος τρικύμισε μέσα της. Ξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ δάκρυα. Καὶ τότε μοῦ τὰ εἶπε ὅλα. μ' ἄνοιξε τὴν καρδιά της....

—Μὰ δὲν εἶνε δὰ καὶ τρομερό, ἀγάπη μου! Πές μου, τέλος πάντων, ποιὸς εἶνε ὁ εὐτυχισμένος αὐτὸς ποὺ κέρδισε τὴν καρδιά της;

—Τὸν λὲς εὐτυχισμένο;

—Ναί, πολὺ εὐτυχισμένο. Γιατὶ ἡ Λίνα δὲν εἶνε ἕνα κοινὸ κορίτσι. Εἶνε μιὰ ἐξαιρετικὴ ὕπαρξις. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ κερδίση τὴν καρδιά της!...

—Κι' ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀγαπάει μιὰ ἄλλη. Γιῶργο;

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Βρανᾶς τὴν ἔπαθε:

—Θὰ τὴν ἀφήση γιὰ χάρι τῆς Λίνας, ἀπάντησε. Γιατὶ ἡ Λίνα ἀξίζει ὅσο δέκα ἄλλες κοπέλλες

—Ἄ, ἔτσι;

Καὶ τὰ μάτια τῆς Λίζας βουρκώσανε. Ἕνας λυγμὸς τὴν ἔπνιξε.

—Μὰ γιατί κλαῖς, μικροῦλα μου; τῆς εἶπε ὁ Γιῶργος. Τόσο κακὸ σοῦ κάνει ὁ ἔρωτας τῆς ἀδελφῆς σου;

—Ὄχι, δὲν μοῦ κάνει κακό. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Κλαῖω... κλαίω, χωρὶς νὰ ξέρω γιατί. Μὰ φτάνει Ποθῶ τὴν εὐτυχία τῆς Λίνας καὶ νά, σοῦ τὸ λέω: Ἡ Λίνα εἶν' ἐρωτευμένη μαζύ σου...

Ὁ Γιῶργος τἄχασε... Νόμισε πὼς δὲν ἄκουγε καλά. Πῶς τὸν γελοῦσαν τ' αὐτιά του.

—Μαζύ μου;... Μαζύ μου;... ψιθύρισε.

Ἡ Λίζα κούνησε τὸ κεφάλι της. Δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση. Τὴν ἔπνιγε τὸ κλάμμα.

Ὁ Βρανᾶς ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ φτεροκοπάη ἀπὸ χαρά. Τί θαῦμα ἦταν αὐτό!... Τί τύχη!... Οὔτε τὸ κοκκαλάκι τῆς νυχτερίδας νὰ βάσταγε ἀπάνω του. Ἡ Λίνα τὸν ἀγαποῦσε!... Ἡ Λίνα... Ἡ τόσο ὡραία, ἡ τόσο περήφανη καὶ τόσο γλυκειά. Πήγαινε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴν εὐτυχία ποὺ τὸν πλημμύριζε. Μά, πρὸς Θεοῦ!... Ὄχι κοιταμάρες. Ἐδῶ χρειαζότανε διπλωματία. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ θαλασσώση. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ἔπρεπε νὰ κερδίση τὴν ἀγάπη καὶ τῶν δυὸ κοριτσιῶν. Αὐτὸ θἄταν θρίαμβος!... Κ' ἡ εὐτυχία του θὰ μεγάλωνε ἀκόμα πιὸ πολύ, ἂν κατακτοῦσε καὶ τὴ Φλῶρα. Τὴ Φλῶρα, γιὰ τὴν ὁποία καιγότανε, χανότανε, πέθαινε!...

Ἡ Λίζα νόμισε πὼς ὁ Γιῶργος εἶχε βουδαθῆ ἀπὸ τὴ λύπη ποὺ αἰσθανότανε. Γι' αὐτό, θέλοντας νὰ τὸν παρηγορήση, τοῦ πῆρε τὸ χέρι στὰ δικά της καὶ τοῦ ψιθύρισε:

—Σφίξε τὴν καρδιά σου, ἀγάπη μου. Ἂς κάμουμε τὴ θυσία αὐτὴ γιὰ τὴ Λίνα. Σ' ἀγαπάει τόσο πολύ!... Ἐγὼ θυσιάζουμαι πρόθυμα, Γιῶργο. Ναί, πρόθυ...

Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τελειώση Τὴν πνίξανε τὰ δάκρυα.

Ὁ Γιῶργος ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε στὰ μαλλιά. Ἔπειτα ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του καὶ προσποιήθηκε πὼς σφουγγίζει τὰ δάκρυά του.

—Λίζα μου, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε, λατρευτή μου Λίζα, μὴν κλαῖς, ἀγάπη μου. Μοῦ φαγίζεις τὴν καρδιά. Συμπονῶ τὴ Λίνα, ἀγάπη μου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κάμω αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς. Γιατὶ σ' ἀγαπῶ, Λίζα. τὸ ξέρεις πὼς δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς τὴν ἀγάπη σου...

Ἔλεγε ψέμματα. Μὰ ἡ Λίζα δὲν ἦταν σὲ κατάστασι νὰ τὸ ἀντιληφθῆ.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ βγῆκε στὸ παράθυρο ἡ κ. Λιναρδῆ. Εἶχε ἀνησυχήσει μὴ βλέποντας τὴ Λίζα ν' ἀνεβαίνη καὶ τοὺς φόναξε νὰ περάσουν ἀπάνω.

—Ὄχι, ὄχι, εἶπε ἡ Λίζα. Δὲν πρέπει, θὰ προδοθοῦμε. Σταθῆτε νὰ πάρω τὸ καπέλλο μου καὶ νὰ προχωρήσουμε μαζὺ ὡς κάτω.

Ἀνέβηκε σπίτι, φόρεσε τὸ καπέλλο της καὶ ξανακατέβηκε. Στὴ σκάλα τὴ σταμάτησε ἡ Λίνα. Σπαρταροῦσε κ' ἔτρεμε σὰν νἆχε δυνατὸ πυρετό. Μόλις μπόρεσε ν' ἀρθρώση δυὸ λόγια:

—Λίζα!... Μὴν τοῦ πῆς τίποτα... Λὲν θέλω, Λίζα...

Ἡ Λίζα ἀναστέναξε κι' ἀπάντησε:

—Καλά... καλά... ἡσύχασε.

—Ὀρκίσου πὼς δὲν θὰ τοῦ πῆς τίποτα.

Ἡ Λίζα τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε στὸ μέτωπο κ' ἔφυγε, χωρὶς νὰ τῆς πῆ λέξι.

Ἡ Λίνα στηρίχτηκε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν σωριαστῆ κάτω. Εἶχε μαντέψει τί συνέβαινε. Ἡ Λίζα εἶχε μιλήσει. Ἐκεῖνος ἤξερε τὸ μυστικό της...

Ὅταν κατέβηκε κάτω, ἡ Λίζα ἔννοιωσε δυνατὴ ζάλη. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά, φτεροκοποῦσε σὰν τὸ πουλάκι ποὺ πάνεται στὴν παγίδα. Ἀκούμπησε στὰ κάγκελα τῆς σκάλας, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι καὶ ψιθύρισε:

—Θεέ μου, εἶνε τρομερό!... Ὑποφέρω, Θεέ μου!...

Σφούγγισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ τρεχε στὸ μέτωπό της ποτάμι καὶ βγῆκε στὴν αὐλή.

Ὁ Γιῶργος τὴν περίμενε κόβοντας νευρικὰ βόλτες πάνω-κάτω. Δὲν τὸν χωροῦσε πειὰ ὁ τόπος, ἡ εὐτυχία του ἦταν μεγάλη, ἀφάνταστη...

Τὶς δυὸ αὐτὲς νέες μὲ τὴν ξεχωριστὴ ὡμορφιά, ποὺ τὶς κύτταζαν στὸ δρόμο μὲ θαυμασμὸ ὅταν ἔβγαιναν περίπατο, θὰ τὶς εἶχε σκλάβες τῆς ἀγάπης καὶ τῶν κατρίτσιών του. Θὰ διατηροῦσε μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀγάπη τῆς Λίζας. Καὶ θὰ ξετρέλλαινε τὴ Λίνα, μὲ τὴν ψεύτικη ἀφοσίωσι καὶ λατρεία του.

Ἡ Λίνα!... Πόσο τὴν ποθοῦσε, πόσο διψοῦσε τὴν ἀγκαλιά της καὶ τὰ χάδια της, μονάχα αὐτὸς τὸ ἤξερε... Μὰ δὲν εἶχε τὴν τόλμη νὰ τὸ φανερώση αὐτό, γιατὶ θἄχανε ἔτσι καὶ τὴ Λίνα. Καὶ νὰ τώρα ποὺ ἡ Λίνα ριχνότανε μόνη της στὴν ἀγκαλιά του, τρελλὴ ἀπὸ ἔρωτα...

Ἕνας στεναγμὸς φούσκωσε τὸ στῆθος του.

Ἡ Λίζα ποὺ πλησίαζε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸν ἄκουσε καὶ ψιθύρισε συγκινημένα:

—Ὑποφέρεις, ἀγάπη μου;

Ὁ Γιῶργος κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του. Ἡ Λίζα στηρίχτηκε στὸ μπράτσο του καὶ βγῆκαν ἔξω. Προχωροῦσαν χωρὶς νὰ μιλοῦν, προτιμῶντας τὰ πιὸ σκοτεινὰ στενοσόκακα. Καθένας ἦταν βυθισμένος στὶς σκέψεις του.

—Γιῶργο, ψιθύρισε ἔξαφνα ἡ Λίζα, πές μου τί σκέπτεσαι; Μίλησέ μου εἰλικρινῶς, Γιῶργο. Πές μου ὅλη τὴν ἀλήθεια...

(Ἀκολουθεῖ)

*Ἡ Λίζα ἀκούμπησε στὰ κάγκελα τῆς σκάλας, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι...*